

cestei bizare ființi care a scris adevărata „Istorie a literaturii române contemporane“? Ar fi o contribuție de folos la ce numește d. Lovinescu, așa de „estetic“, „științificarea“ d-sale.

Și, acum, ceva la ureche: d. Lovinescu învinuiește pe această nouă victimă a sa de „o morbidă conștiință de sine“. Ni s'a părut, așa din când în când, că mai sânt și alții cari sufăr de acest defect condamabil. Ar fi însă regretabil dacă l-ar fi observat și doamna ca un „lujer“ și cu talent. Ar fi dispărut și farmecul primei întâlniri și toate perspectivele. Căci e neadmisibil ca femeilor care au o adevărată „sensibilitate estetică“ să li placă prea mult bărbații cu „o morbidă conștiință de sine“: atunci s'a dus amorul!

Câtiva, mai mici, bărbați, femei, sânt „verbal“, „sectari“, „avocați“. *Non curat praetor*.

N. Iorga.

CÂNTUL PORȚILOR

de Goethe.

De zei să se tea'na

Fiii de oameni!

Ei țin stăpânirea

În mâinile lor;

Pot face cu dânsa

Oricum li e placul.

Mai mult să se teamă

Pe cine înalță!

Pe stânci, între nouri

Sânt jilțuri ce-așteaptă

Și mese de aur;

De naște o ceartă

Cad oaspeții, bieții,

În rușine și-ocară,

În noaptea de-adâncuri,

Și-așteaptă zădarnic

În negre cătușe

O dreptă dreptate.

Ei însă o duc tot

În veșnice - ospețe

La mese de aur.

Sus, de pe munte

Pe munte-și port pașii.

Din fund de prăpăstii

Spre ei năbușitul

Titaniilor suflu

Urcă o boare

Ca miros de jertfe.

Și ochii-și întorc de

La 'ntregi generații

Stăpânii ce nu vor

Să vadă 'n nepoții

Chipul strabunilor

Iubiți odată.

Așu cântă Parții.

Aude 'n surghiunu-i

În negrele peșteri,

Cântările triste:

Din cap dă bătrânul,

Jălindu-și nepoții.

Trad. de I. Const. Delabaia.